

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

Zaskarżona decyzja jest w oczywisty sposób sprzeczna z zasadą proporcjonalności, gdyż nie jest ona ani odpowiednia, ani konieczna do osiągnięcia zamierzonego celu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248, s. 80.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – Węgry/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-647/15)

(2016/C 038/56)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciel: Z. Fehér, pełnomocnik)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

W swojej skardze Węgry wnoszą do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (UE) 2015/1601 z dnia 22 września 2015 r. ustanawiającej środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji ⁽¹⁾ (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”);
- subsydiarnie, w razie nieuwzględnienia pierwszego żądania, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jaki odnosi się ona do Węgier;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Rząd węgierski uważa, że art. 78 ust. 3 TFUE nie daje Radzie podstawy prawnej odpowiedniej dla przyjęcia zaskarżonej decyzji. Art. 78 ust. 3 TFUE nie upoważnia Rady do przyjęcia aktu ustawodawczego ani tym samym przyjęcia środków ustanowionych w zaskarżonej decyzji, konkretnie tych, które oznaczają wiążący wyjątek w odniesieniu do aktu ustawodawczego, w niniejszym przypadku rozporządzenia (UE) nr 604/2013 ⁽²⁾. Z punktu widzenia treści zaskarżona decyzja stanowi akt ustawodawczy – jako że ustanawia wyjątek od w odniesieniu do rozporządzenia nr 604/2013 – i dlatego jej przyjęcie nie może opierać się na art. 78 ust. 3 TFUE, który upoważnia Radę jedynie do przyjmowania aktów w procedurze nieustawodawczej, a zatem aktów niebędących aktami ustawodawczymi. Na wypadek gdyby okazało się, że mimo tego, co tu podniesiono, art. 78 ust. 3 TFUE owszem, może stanowić podstawę przyjęcia aktu prawnego oznaczającego wyjątek od aktu ustawodawczego, rząd węgierski uważa, że wyjątek ten nie może być tego rodzaju, by miał wpływ na istotę aktu ustawodawczego i pozbawiał treści jego podstawowe przepisy, co ma miejsce w przypadku zaskarżonej decyzji.
2. Nie jest zgodny z pojęciem „środków tymczasowych”, zawartym w art. 78 ust. 3 TFUE, środek ustanowiony na okres 24 miesięcy – a w określonych przypadkach na okres 36 miesięcy – którego skutki ponadto wykraczają poza rzeczony okres. Zaskarżona decyzja wykracza poza uprawnienie przyznane Radzie w art. 78 ust. 3 TFUE, jako że – dla celów określenia okresu jej obowiązywania – nie uwzględniono czasu niezbędnego do przyjęcia aktu ustawodawczego opartego na art. 78 ust. 3 TFUE.
3. Przy przyjmowaniu zaskarżonej decyzji Rada naruszyła art. 293 ust. 1 TFUE, ponieważ odeszła od wniosku Komisji, nie osiagając jednomyślności.

4. Zaskarżona decyzja ustanawia wyjątek w odniesieniu do aktu ustawodawczego i z punktu widzenia swej treści stanowi akt ustawodawczy i dlatego, dla celów jej przyjęcia – nawet przy założeniu, że byłoby ono możliwe na podstawie art. 78 ust. 3 TFUE – należało przestrzegać prawa parlamentów krajowych do przedstawienia opinii w przedmiocie aktów ustawodawczych, uznanego w protokołach nr 1 i 2 załączonych do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
5. Po konsultacji z Parlamentem Europejskim Rada istotnie zmieniła treść projektu, a mimo to nie skierowała go do ponownej konsultacji z Parlamentem Europejskim.
6. W chwili zatwierdzenia przez Radę nie były dostępne wersje językowe projektu decyzji w językach urzędowych Unii.
7. Zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem również dlatego, że jej przyjęcie jest sprzeczne z art. 68 TFUE oraz konkluzjami Rady Europejskiej z posiedzenia w dniach 25 i 26 czerwca 2015r.
8. Zaskarżona decyzja narusza zasady pewności prawa i jasności przepisów, jako że w różnych aspektach nie wyjaśnia, w jaki sposób powinny być stosowane jej przepisy, ani jaki jest ich związek z przepisami rozporządzenia nr 604/2013. Wśród tych niejasnych aspektów wyróżnia się kwestia stosowania przepisów proceduralnych i gwarancji w odniesieniu do podejmowania decyzji o relokacji, a także fakt, że zaskarżona decyzja nie ustanawia wyraźnie kryteriów wyboru dla celów relokacji ani nie reguluje odpowiednio statusu wnioskodawców w państwie członkowskim relokacji. Zaskarżona decyzja jest sprzeczna z konwencją genewską dotyczącą statusu uchodźców⁽³⁾, jako że pozbawia wnioskodawców prawa pozostawania na terytorium państwa członkowskiego, w którym złożyli wniosek i pozwala na ich relokację w innym państwie członkowskim, bez potrzeby wykazywania istnienia materialnego związku między wnioskodawcą a państwem członkowskim relokacji.
9. Zaskarżona decyzja narusza zasady niezbędności i proporcjonalności. Z jednej strony, biorąc pod uwagę, że w świetle pierwotnej propozycji Komisji Węgry były wyłączone z grupy państw beneficjentów, zaskarżona decyzja nie uzasadnia, dlaczego wprowadza relokację 120 000 wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową. W świetle faktu, że w zaskarżonej decyzji nie przewiduje się żadnej relokacji z terytorium Węgier, pierwotnie zaproponowana liczba 120 000 wnioskodawców okazała się dyskrecjonalna i bez związku z sytuacją przedstawioną we wniosku Komisji i której rzeczywiście zamierzano zaradzić. Nie do przyjęcia jest, w szczególności jeżeli chodzi o środek tymczasowy przyjęty zgodnie z art. 78 ust. 3 TFUE, żeby w odniesieniu do niemal połowy wnioskodawców włączonych w jego zakres zastosowania decyzja o ich ostatecznej relokacji była zależna od okoliczności przyszłych.
10. Subsydiarnie rząd węgierski podnosi, że zaskarżona decyzja narusza względem Węgier zasadę proporcjonalności, ponieważ, mimo że chodzi, jak powszechnie wiadomo, o państwo członkowskie, na którego terytorium przedostała się znaczna liczba nielegalnych imigrantów i w którym złożono znaczą liczbę wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, zostają mu narzucone obowiązkowe kwoty jako państwu przyjmującemu. W odniesieniu do Węgier zaskarżona decyzja nie jest zgodna z art. 78 ust. 3 TFUE, ponieważ nie spełnia wymogu ustanowionego w tym postanowieniu – zgodnie z którym środki mogą być przyjmowane na korzyść państwa lub państw członkowskich dotkniętych nagłym napływem obywateli państw trzecich – środek, który wobec jednego z takich państw ustanawia wyłącznie obowiązki.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248, s. 80.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz. U. L 180, s. 31).

⁽³⁾ Konwencja dotycząca statusu uchodźców, sporządzona w Genewie dnia 28 lipca 1951 r. uzupełniona sporządzonym w Nowym Jorku dnia 31 stycznia 1967 r.